

ἀποβραδὺς κὶ βάζουν μέσα παρὰ κὶ λέν ὅποιους εἶναι τ' χιρὸς
κεῖνους θὰ βρῇ τὸν βαρὰ Θράκ. (Κομοτ.) Ἀποβραδὺς οὖς νὰ
μέρωσεν ὁ πόνον 'κ' ἐφέκεν ἄτον (οὖς = ἔως) Χαλδ. Ἀπο-
βραδὺς ἔστρωσαν κ' ἔπεσαν καὶ (καὶ ἐπλάγιασαν) αὐτόθι. || Φρ.
Ἀλλὰ λέει ἀποβραδὺς, ἄλλα κάνει τὸ ταχὺ (ἐπὶ ἀστάτου)
Αἴγιν. || Ἄσμ.

Ὀλημερὶς ἐχτίζανε κὶ ἀποβραδὺς γκρεμίζεται
Ἡπ.

Ποιὸς εἶδε ἥλιο ἀποβραδὺς κὶ ἄστρο τὸ μεσημέρι;
Πελοπν. (Λακων.)

Ἀποβραδὺ μοιρολογοῦν καὶ τὸ ταχὺ φωνάζουν
Πελοπν. (Βαμβακ.)

Τὰ λόγια σου εἶναι ψεύτικα σὰν τοῦ Τρελλοῦ τὸ χιόνι,
ὅπου τὸ στρώνει ἀποβραδὺς κὶ ὡς τὸ πρωὶ τὸ λειώνει
Τρελλός = ὁ Ὑμηττός) Ἀθῆν. 2) Οὖς, ὁ μετὰ τὴν δύσιν
τοῦ ἡλίου χρόνος, ἡ ἑσπέρα Στερελλ. (Ἀμφ. Αἰτωλ.) — ΚΚρυ-
στάλλ. Ἔργα 1, 223: Τ' ἀποβραδὺν λάλ'σαν τὰ κουκότια,
θ' ἀλλάξ' οὐ κινὸς Αἰτωλ. Τώρα τ' ἀποβραδὺν μὴ βγαί'ς
ὅξον, θὰ σὶ φάν τὰ ξουτικὰ αὐτόθι. || Ἄσμ.

Τ' ἀποβραδὺ τὸν κένταϊ κὶ τὸν προῦ τὸν στέλνει
Ἀμφ.

Ποιὸς εἶδε 'λὸ τ' ἀποβραδὺ κὶ ἄστρο τὸν μισημέρι
Αἰτωλ. — Ποίημ.

Μέσ' 'ς τὴν ψηλότερη κορυφὴ νὰ στήσουμε λημέρι,
νὰ 'χουμε τ' ἄστρο τ' οὐρανοῦ τ' ἀποβραδὺς κουβέντα
ΚΚρυστάλλ. ἔνθ' ἄν.

ἀποβράζω Θεσσ. (Ζαγορ.) Κύθηρ. Πόντ. (Κερασ.
Σάντ. Τραπ.) Χίος — Λεξ. Περίδ. Αἰν. Μ' Ἐγκυκλ. Ἐλευ-
θερουδ. Πρω. Δημητρ. ἰοβράσσον Εὐβ. (Αὐλωνάρ.)

Τὸ μεσν. ἀποβράζω.

Συμπληρῶ τὸν βρασμόν τινος Θεσσ. (Ζαγορ.) Χίος
— Λεξ. Αἰν. Μ' Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ.: Ἀπο-
βράζω τὸ νερὸ Λεξ. Πρω. Δὲν τ' ἀπόβρασε τὸ κρέας αὐτόθι.
Καὶ ἀμτβ. παύω νὰ βράζω Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Κύθηρ. Πόντ.
(Κερασ. Σάντ. Τραπ.) — Λεξ. Περίδ. Μ' Ἐγκυκλ. Πρω.
Δημητρ.: Ἀπόβρασε τὸ κρασί (ἔπαυσε ὁ βρασμός τοῦ γλεύ-
κους) Κύθηρ. Ἐπέβρασεν τὸ φαεῖν Τραπ.

ἀποβρακίζω Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. *βρακίζω ἢ κατ' εὐ-
θεῖαν ἐκ τῆς προθ. καὶ τοῦ οὖς. βρακί.

Ἀφαιρῶ τὴν περισκελίδα τινός: Ἐπεβράκ'σεν τὸ παιδί.
Συνών. ἀποβρακῶνω, ἀποβρακωτίζω, ξεβρακῶνω.

ἀποβράκισμαν τό, Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποβρακίζω.

Ἡ ἀφαίρεσις τῆς περισκελίδος. Συνών. ἀποβρά-
κωμαν, ξεβράκωμα.

ἀποβράκωμαν τό, Πόντ. (Σάντ. Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποβρακῶνω.

Ἀποβράκισμαν, ὁ ἰδ.

ἀποβρακῶνω Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ.
Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. βρακῶνω.

1) Ἀποβρακίζω, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Ἐπεβράκωσα τὰ
παιδιά καὶ ἔλουσα τὰ ποδάριά 'τον Τραπ. 2) Μέσ. ἀπο-
βρακοῦμαι, μένω ἀβράκωτος φθειρομένης τῆς περισκε-
λίδος μου ἔνθ' ἄν.: Ἐπεβρακῶθεν κὶ ἄλλο βρακίν 'κ' ἔδ'
νὰ φορῇ Χαλδ.

ἀποβρακωτίζω Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀποβράκωτος.

Ἀποβρακίζω, ὁ ἰδ.: Ἐπεβρακώτισα τὸ γαρδέλλ'
(παιδί).

ἀπόβρασι ἢ, ἀμάρτ. ἀπόβρασ' Ἡπ. (Χουλιαρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποβράζω.

Ἡ τελευταία βράσις ἢ τὸ τέλος τοῦ βρασμοῦ: Ἐβρασι
τοῦ φαεῖ; — Νὰ τώρα 'ς τὴν ἀπόβρασ' εἶναι. Συνών. ἀπό-
βρασμα Α 1.

ἀπόβρασμα τό, Ἡπ. (Χουλιαρ. κ. ἄ.) ἀπόβρασμαν
Πόντ. (Σάντ.)

Τὸ μεταγν. οὖς. ἀπόβρασμα.

Α) Κυριολ. 1) Ἀπόβρασι, ὁ ἰδ., Ἡπ. (Χουλιαρ.)
Πόντ. (Σάντ.): 'Στ' ἀπόβρασμα εἶναι τὸν φαεῖ Χουλιαρ. 2) Τὸ
υπόλειμμα τοῦ βρασμοῦ Ἡπ.: Χῦς' το τὸ ἀπόβρασμα.

Β) Μετων. 1) Ἀδύνατος καὶ καχεκτικός, ἐπὶ παιδίου
Ἡπ. Πελοπν. (Μάν.) κ. ἄ.: Αὐτὸ τὸ παιδί εἶναι ἀπόβρασμα.

2) Κακός, ἀνῆθικος κοιν.: Ἀπόβρασμα τῆς κοινωνίας
(ἐπὶ ἀνθρώπου ἐξωλεστάτου).

ἀποβραχεῖ ἢ, ἀμάρτ. ἀποβραχεῖ Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὖς. βραχεῖ.

Ἡ ἄκρα ἢ ἡ κορυφὴ τοῦ βράχου: Μέσ' 'ς τ' ἀπο-
βραχεῖ πῃ κὶ στάθ' κὶ τοῦ ἀγριόγ'δου. 'Στ' ἀποβραχεῖ πάς
κὶ στέκισι, καημένι, θὰ πέγῃς κάτ' ἀπ' τοῦ βράχου.

***ἀποβραχιολίζω**, ἀποβραδαλίζω Πόντ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. *βραχιολίζω.

Ἀποκόπτω τι κυκλοτερῶς ὡς βραχιόλιον, ἐπὶ πηλίνων
καὶ ὑελίνων σκευῶν.

***ἀποβραχιόλισμα** τό, ἀποβραδάλισμαν Πόντ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀποβραχιολίζω.

Ἀποκοπὴ πράγματός τινος κυκλοτερῆς, ἐπὶ πηλίνου
ἢ ὑελίνου ἀγγείου.

ἀπόβρεγμα τό, Λεξ. Περίδ. ἀπόβρεμα Ἄνδρ. Κρήτ.
Νάξ. (Φιλότ.) ἀπόβραγμαν Πόντ. (Κερασ.) ἀποβράμα
Καλαβρ. (Μπόβ.)

Τὸ μεταγν. οὖς. ἀπόβρεγμα.

1) Ἡ πλύσις, τὸ περίχυμα δι' ἄλισσίβας Ἄνδρ. Καλαβρ.
(Μπόβ.) — Λεξ. Περίδ. 2) Ἡ πλύσις τῶν ρούχων πρὸ
τοῦ μπουγαδιάσματος Νάξ. (Φιλότ.): Πάω νὰ πλύνω τ' ἀπό-
βρεμα. 3) Βραχὲν πράγμα, οἶον σῖτος Πόντ. (Κερασ.)

4) Τὸ περισσεῦσαν βρεγμένον παξιμάδι Κρήτ.

***ἀποβρεγμίζω**, ἀποβραμίζ-ζω Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀπο-
βρομίζ-ζω Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. ἀπόβρεγμα, παρ' ὁ καὶ ἀποβράμα,
ὅθεν τὸ ἀποβραμίζ-ζω. Ὁ τύπ. ἀποβρομίζ-ζω
κατ' ἀφομ. ἐξακολουθητικὴν.

Πλύνω, περιχύνω δι' ἄλισσίβας.

ἀποβρέχω Ἄνδρ. Ἡπ. Θήρ. Κρήτ. Μύκ. Πελοπν.
(Λακων. Μεσσ.) — Λεξ. Περίδ. Αἰν. Μριγκ. Ἐλευθερουδ.
Πρω. Δημητρ.

Τὸ μεταγν. ἀποβρέχω.

1) Διαβρέχω, καταβρέχω Ἄνδρ. Θήρ. — Λεξ. Περίδ.
Μριγκ.: Ἀποβρέχω τὰ ροῦχα Ἄνδρ. || Ἄσμ.

Νά, πεδικέ, τὸ δόδι μου καὶ δῶσ' μου σιδερένιο

νὰ ρουκανίζω τὸ ψωμί καὶ σὺ τ' ἀποβρεμένο

(ἐπὶ φδ.) Θήρ. Συνών. βρέχω, μουσκεύω. 2) Τε-
λειώνω τὸ διάβρεγμα πράγματός τινος, παύω νὰ βρέχω τι
Πελοπν. (Λακων.) — Λεξ. Αἰν.: Ἀποβρέχω τὰ ροῦχα Λακων.

3) Ἀμτβ. κατὰ γ' πρόσωπ., παύει νὰ βρέχη, σταματᾷ
ἢ βροχὴ Ἡπ. Θήρ. Κρήτ. Μύκ. Πελοπν. (Λακων. Μεσσ.)
Χίος — Λεξ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ.: Ἐπὰ θὰ κάτσω,
ὥστε ν' ἀποβρέξῃ Κρήτ. Τὸν ἤπιασε βροχὴ τοαὶ πάει 'ς ἕναν
ἀπότοιχο τοαὶ στέττειται ὡς ν' ἀποβρέξῃ Μύκ.

